

stillede dels af Udvalget, dels af Udvalget i Forening med den højtærede Minister og endelig for Nr. 6 af Udvalgets Flerital. Til disse Bemærkninger tror jeg, i hvert Fald foreløbig, at kunne indskrænke mig.

N. Andersen: Jeg skal ikke følge den ærede Ordførers Eksempel ved at gaa ind paa en Omtale af hvad der er foregaaet i det Udvalg, der har haft med den foreliggende Sag at gøre, men indskrænke mig til blot med nogle faa Ord at angive, hvorfor jeg i Forening med tre andre ærede Medlemmer ikke har kunnet tiltræde Vædringsforslaget under Nr. 6. Det vil af ærede Medlemmer let ses, at hvis man vedtager denne Vædring under Nr. 6, vil det være ensbetydende med, at man en Gang for alle og for al Fremtid gaar bort fra Forpligtelsen for den Lodsejer, der har en privat Overførsel over Jærnbanen, til at holde denne aflaaet. Selve Aflaasningspligten bortfalder absolut, hvis man vedtager den her foreslaaede Vædring. Nu skal jeg gerne indrømme, at den Forpligtelse, man hidtil har ment eksisterede for Benyttere og Brugere af private Overførsler over Jærnbanen, har næppe været gennemført paa en saadan Maade, at man kan sige, at det har været almindeligt, at private Overgange ikke alene have været lukkede, men tillige aflaaede. Men det er paa den anden Side lige saa sikkert, at enhver Grundejer, der har faaet anlagt en privat Overførsel over Jærnbanen til Benyttelse for sig alene eller for flere, har været sig fuldt bevidst, at han har Pligten til at holde denne Overgang ikke alene lukket, men tillige aflaaet. Det er en given Sag, at ved enhver Ekspropriation, der er foretagen her i Landet i Anledning af Jærnbaneanlæg, er det altid blevet gjort de paagældende Brugere af de til Jærnbanen stødende Lodder begribeligt, at med det samme der blev leveret dem ved Jærnbanens Foranstaltning Laas og Nøgle til den paagældende Overførsel fulgte dermed Forpligtelsen til at holde Leddet aflaaet paa de Tider, Overførselen ikke benyttedes. Nu er imidlertid dette Forhold blevet forandret derved, at man i Fjor fik en Dom fra Højesteret, der gik i modsat Retning og fortolkede de gamle Bestemmelser i Forordningen af 5te Marts 1847, denne Sag vedrørende, derhen, at man ikke i det Omfang og paa den Maade, som Jærnbanen hidtil har troet, kunde gøre Ansvar gældende mod den private Ejer, der forsonde at lukke og aflaae sin private Overførsel. Derfor erkender jeg og de ærede Medlemmer, der have samme Anskuelse som jeg, at der kunde være Grund til en Gang

for alle at komme til en afgørende Bestemmelse af, hvorledes dette Forhold da endelig skal fortaas. Jeg tror, alle kunne være enige om, at den Fortolkning af Bestemmelsen i Forordningen af 5te Marts 1847, som den paagældende Højesteretsdom fastslog, var en Overraskelse for de fleste. Jeg tror ikke, der er ret mange af dem, der have med disse Sager at gøre, der have ment, at disse Bestemmelser kunde fortolkes paa den Maade, som Højesteret da fastslog. Smidlertid, Højesteretsdommen er i dette Tilfælde afgørende, og derfor maa den Retsstilstand, der eksisterer for Tiden, ses i Væhnsning af Indholdet af denne Højesteretsdom. Derom er der ingen Tvivl. Vi vare, som sagt, af den Anskuelse, at vi maatte komme til en Ordning for Fremtiden, der var klar, og som ikke behøvede nogen ny Fortolkning. Vi ere selvfølgelig alle enige om, at man helst skal behynde Benytterne af disse Overførsler saa lidt som muligt, og dette „saa lidt som muligt“ maa atter ses i Væhnsning af, hvorledes man skal besvare det Spørgsmaal, hvilket Minimum af Lukningspligt Jærnbanen af Hensyn til Trafikkens Løve og dens Sikkerhed kan være tjent med at gaa ind paa. Det har for os staaet som tvivlsomt, om det var forfarligt ved en Lovbestemmelse at fastsaa, at Lukningspligten i alle Tilfælde for Fremtiden fuldstændig skulde bortfalde. Vi have ment, at den Pligt, som Samfundet har til saa vidt muligt at sørge for at forhindre Ulykkestilfælde under Jærnbandedriften, spiller en saa væsentlig Rolle, at det maa anses for berettiget at lægge nogen Byrde paa Brugerne af de private Overførsler, naar der blot ikke lægges større Byrde paa dem end absolut nødvendigt. Vi have ikke troet, det gik an fuldstændig at afstaae Forpligtelsen til at aflaae private Led og have derfor ikke kunnet slutte os til Flerittallet. Men selvfølgelig, dersom den højtærede Minister, hvis Hverv blandt meget andet det er at varetage Jærnbanens Løve paa dette Omraade og Samfundets Løve med Hensyn til Kørjens Sikkerhed, mener at kunne nøjes med Flerittallets Forslag, ville vi rimeligvis kunne resignere og nøjes med det samme; men indtil jeg hører det bekræftet af den højtærede Minister, tør jeg ikke gaa ind paa at stemme for Vædringsforslag under Nr. 6. Jeg vilde anse det for ret risikabelt, om Tinget vilde paatvinge Ministeren et saadant Minimum af Sikkerhed, som her ydes, mod hans Udtalelse, hvis en saadan Udtalelse fremkommer. Thi saa vil jo det direkte Ansvar for de Ulykkestilfælde, der kunne flyde af en for ringe Bevogtning af de private Overførsler, falde